

მარკ რავენჰილი

აუბი (უწყლო)

ინგლისურიდან თარგმნა დაეით გაბუნია

აუზი, ჰო, აუზი ჰქონდა.

ჩვენ შორის, ყველაზე წარმატებული იყო – ეგრეთ წოდებული სამოგადოების თვალში – ყველაზე წარმატებული.

მოკლედ – აუზი.

ვითომ შთაბეჭდილების მოსახდენად უნდოდა? სამარიაჟოდ?

არა, არა მგონია. არა. იმიტომ რომ...

კარგი გოგოა. კეთილი. რალაცნაირად მყარად დგას ფეხზე. ფესვებს არ კარგავს.

და აი, უკვე აუზიც აქვს – ძაან მაგარია, აი, ძაან. ძაან. ძაან.

თანაც არც ჩვენ გვივიწყებს. კლინიკაში მოდის ხოლმე. თავშესაფრებში დადის. შიდასის ცენტრებშიც. თვითონაც დააარსა ერთი-ორი.

ჩვენს გამოფენებზეც მოდის. პატარა, მანსარლებში შეკუჭულ გამოფენებზე, ბოჰემურ უბანში. ფოტოებს, არგ-ობიექტებს ათვალეირებს, ზოგჯერ ყიდულობს კიდევ. და ამით ფინანსების მოძიებაში გვეხმარება.

ჰო, ჩვენთვის ფინანსების მოძიებაზე დაუღალავად მრუნავს.

ჩვენ მას ვაღმერთებთ. ვაღმერთებთ. ოღონდ, მართლა.

წლების წინ, როცა ჩვენთან იყო – ანუ ჩვენი ჯგუფის წევრი იყო. გული და სული. გაიძრობდა ხოლმე განსაცმელს... აი, პირდაპირ შემოიხევედა, და ჩვენც ეგრევე შემოვიხევედით – ვბაძავდით – და პერფორმანსებს ვაკეთებდით, ან მოკლემეტრაჟიან არგჰაუს ფილმებს ვიღებდით ან უბრალოდ, შიშვლები ვცურავდით, სიშიშვლით ვკაიფობდით.

მაგრამ დღეს ის... აქ არ არის.

ეგრეა. ის... აქ არ არის, განდგომილია. მისი ნამუშევრებიც ამიგომ იყიდება. ეგეთების კეთება მაშინ დაიწყო, როცა რეი მოგვიკვდა შიდასით. რეის სისხლით, სახვევებით, კათეგორით და პრეზერვატივებით გააკეთა პირველად. ეს ნამუშევრები მსოფლიოს თითქმის ყველა გავლენიან კოლექციონერს მიჰყიდა.

აჰა.

განდგომილია. მაგრამ, რატომღაც მთელ მსოფლიოში მაინც დაფასებული და აღიარებულია.

აჰა.

და აი, უკვე აუზიც აქვს. აააააააუზი.

თავიდან იმეილებს მოაყოლა. საშობაო იმეილებს. *ეგვიპტეში ჩემი ახალი აუზის ფოტოებს ნახავთ-ო.*

ფრთხილად გაეხსენი. ვირუსების მეშინია.

მისი აუზი. “ნებისმიერ დროს შეგიძლიათ, მესტუმროთ. ჩამოდი, ერთად ვიბანათ. როგორც გაგიხარდებათ, თუ გინდათ, ერთად, თუ გინდათ – ცალ-ცალკე, მოკლედ, ჩამოდი და ჩემი აუზი თქვენია”.

აი, სურათი. აუზი. სუფთა და ცისფერი, ლამაზად განათებული. და აუზის მომვლელი ბიჭი – რომელსაც, რომ მოენდომებინა, შეეძლო პორნო-ვარსკვლავი გამხდარიყო; ან, იქნებ არის კიდევ პორნო-ვარსკვლავი; ან აპირებს პორნო-ვარსკვლავობას. კიდევ პირადი მწვერთნელი, რომელიც დიდი მონდომებით ასწავლის ცურვას ჩვენს დაქალს, აუზის პატრონს. ისიც პორნო-ვარსკვლავია. არაა გამორიცხული, ამ პირად მწვერთნელს აუზის მომვლელი ბიჭი ტყნავდეს. ან მწვერთნელი ტყნავდეს აუზის პატრონს, ან სულაც აუზის პატრონი ტყნავდეს აუზის მომვლელს.

არა არა არა – ჩვენი მეგობარი ყოველთვის პატიოსნებით გამოირჩეოდა. ყოველთვის მკაცრად იცავდა ქცევის კოდექსს. მაშინაც კი, როცა ყველანი ერთად, სოროში ვცხოვრობდით. ჰერონზეც კი არ შემჯდარა, ჰა-ჰა, ღღეში ერთხელ მიეღო. ღამ-ღამობით კი თავისი ოთახის კარი სულ ჩაკეტილი ჰქონდა.

დიდი მიმოწერა ავგებეთ. იმეილით. რაგომაც, არა? წამო, წავიდეთ, ვნახოთ აუზი. წავიდეთ და გავცუროთ აუზში. რაგომაც არა? რაგომაც არა? ერთად გავცუროთ.

ვეპასუხეთ იმეილზე: მოვდივართ, მოვდივართ, ყველანი მოვდივართ. აი, ასე, ვსხდებით თვითმფრინვაში ყველანი და მოვფრინავთ შენს აუზში.

ეგრევე გეპასუხობს: მაგარია. ძაან. ძაან. ძაან.

დრო, რაღა თქმა უნდა, ძალიან სწრაფად გადის. ყველას საქმეები გვაქვს – ბოჰემურ უბანში გამოფენებია მოსაწყობი, პროექტის ფარგლებში ნარკომანი მშობლების ბავშვთა თავშესაფარში კვლევებია მოსახაზი, დაფინანსების მოძიების კამპანიაა გასაგრძელებელი და კიდევ...

სალი, სასიკვდილოდ გადადებული. იმ დედამოცყნულ თავშესაფარში, სასიკვდილოდ გადადებული. ძვლებში გადასულა უკვე; მთელი ორგანიზმი შეუჭამა იმ დედამოცყნულმა და ახლა ძვლებზეა გადასული – ძვლის გვინს უგემოვნებს ვერაგი – სალი გდია და იმეორებს:

სიკვდილი მინდა სიკვდილი მინდა რაგომ არ ვკვდები რაგომ არ მაცლით, წამალი რაგომ უნდა დავლიო, თუ სიკვდილი მინდა?

ჩვენ ვუბნებით

აუზზე იფიქრე. აუზზე იფიქრე. ამისთვის ღირს გაძლება. გაგიყვანთ აქედან და პირდაპირ აუზში ჩაგაფრენთ. გადარჩენილ, ბუნდურ, ჯანმრთელ ღღეებზე იფიქრე აუზის პირას.

სალი ამბობს

კარგი.

ჩვენ გვამხნეებს. ამას ვინ ჭამს.

გალურჯებულ და გამწვანებულ სალის ყველგან წვეთოვანები წვეთოვანები წვეთოვანები აქვს გათხრილი და ექთნები და მოწყალეების დები ახვევია და ჩვენ მორიგეობა დავაწესეთ იმიგომ, რომ ცხოვრება ხომ უნდა გაგრძელდეს და გამოფენები და ფინანსების მოძიების კამპანიები და ამიგომაც ვენაცვლებოლით ერთმანეთს, სანამ ერთ ღამეს ყველანი ერთად არ გავცვივდით, ოღონდ, ვერ მივუსწარიტ, სალი აღარ იყო.

და უცებ თითქოს სახალხოდ ჩაგხადეს, იმიგომ, რომ მთელი შენი არგი არაფრად არ ღირებულა, არაფერს არ წარმოადგენს, არანაირი ამრი არა აქვს. სალი აღარ არის და ხელოვნებამ ვერაფერი ვერ შეცვალა, ხელოვნებამ ვერ უშველა, იმიგომ, რომ სიკვდილი ღიღია, ჩვენ კი პატარები და სინამდვილეში არაფერს არ წარმოვადგენთ, არაფერს.

აი, ისიც – კრემაგორიუმში ჩამობრძანდა. გვითხრა: დიდი მადლობა, რომ სალის უვლიდითო. ამისთვის დიდ მადლობას გიხდით. რა ხალხი ხართ, რა ადამიანები ხართ, მე კიდეც ისე დამნაშავედ ვგრძნობ თავს, უფრო აღრეც უნდა ჩამოუსულიყავიო. ჩვენ კიდეც: არა, არა, არა, არა არა...

მაგრამ ვიგრძენი, რომ... თქვენი არ ვიცი, მაგრამ მე ვიგრძენი, გეუბნებით, მართლა ვიგრძენი... არა, ვიცი, რომ ასე არ უნდა ვფიქრობდე, მაგრამ... იქნებ ეს უბრალოდ ჩემი... არ ვიცი, თქვენც იგივე ხომ არ.... უბრალოდ, ასეთი გრძნობა გამიჩნდა, და რადგან გრძნობაა, აქვს არსებობის უფლება. ხომ მიმიხვდით, რას გეუბნებით? კარგი, კარგი, გეტყვით, აგისხნით, რას ვგრძნობდი, როცა კრემაგორიუმში ვიდექი და უცებ თავის მენჯერთან თუ ვიდაცასთან ერთად შემობრძანდა, მინდოდა მეკივლა: შე მუტელო!

ღმერთო.

ფილტვების ჩაფხრეწამდე მეკივლა: “შე მუტელო, მუტელო – შენი ბრალია. შენ ხარ დამნაშავე. ამ კუბოს ხედავ? ამ იაფფასიან, უგემოვნო კუბოს ხედავ, სადაც ჩვენი დაქალი სალი წევს? შენი ბრალია. ეს შენ გააკეთე.”

ღმერთო.

“შენ მოკალი სალი”.

ღმერთო.

“იმიგომ, რომ არცერთი ჩვენგანი არ უნდა გამდიდრებულიყო, ცნობილი არ უნდა გამხდარიყო, არცერთს არ უნდა გვეფრინა. ჩვენ ერთი ჯგუფი ვართ. და არსებობს წონასწორობა, რომელიც შენ დაარღვიე. თუ ერთ-ერთი ჩვენგანი მაღლა მიიწევს, მეორე იძირება. ეს ბუნების კანონია. ბუნების ყველაზე ელემენტარული კანონი არ გესმის? რა თქმა უნდა, ძალიან კარგად გესმის – ყოველთვის გესმოდა, მაგრამ დაიკიდე – შეგნებულად – და სალი მოკალი. სალის სიკვდილი

არჩიე. მუგელო. მუგელო. მუგელო". რომ შემძლებოდა, თავზე თმას დაეაგლეჯდი, ტანზე ტანსაცმელს, და იქვე, ადგილზე, მუგელში ჩავაფურთხებდი... თქვენც იგრძენით ხო?

არა არა არა არა. გასაგებია. გასაგებია. გასაგებია.

აი, ასე. ცუდები ვართ. ცუდი აღამიანები ვართ. რა თქმა უნდა, ეს სულაც არ არის აუცილებელი. არა, ჰო, არ არის. ჩვენი არგი, ჩვენი ხელოვნება რაიმე სიკეთეს მაინც რომ ემსახურებოდეს. მაგრამ ამის ნაცვლად, სულ გვახრჩობდა...

მგონი, ყოველთვის გვახრჩობდა... სოროში რომ ვცხოვრობდით, მაშინაც გვახრჩობდა...

უბრალოდ, ახლა ვიამრებთ ამას.

უცნაურია, არა? სულ ვემეგობრებოდით, ერთად ვიყავით და მაინც ყველაზე საშინელება დაგვემართა – სიბუღვილმა დაგვახრჩო

მომაკვდინებელმა სიბუღვილმა

სხვა სახელი ამას არა აქვს.

კი, საშინელებაა. ნამდვილად ამამრმენია.

ჰო, ასეა – და როგორმე უნდა გავთავისუფლდეთ. აუცილებლად! სიბუღვილს ნარკომანი მშობლების ბავშვთა სახლებში ხაგვით და ჩვენი დაქალისადმი დამოკიდებულების შეცვლით დავთრგუნავთ. გულში უნდა ჩავიკრათ. უნდა გვიყვარდეს. წინ უნდა წავიდეთ და წარსული დავივიწყოთ, ჩვენი სიავე უკან მოვიტოვოთ და მისდამი სიყვარულით გავაგრძელოთ გზა.

გადაღლილები ხართო, გვითხრა. ფეხზე ვედარ დგახართო, გვითხრა. ფიზიკურად და სულიერად და ემოციურადო, გვითხრა. გთხოვთ, ჩამოდით ჩემთან, აუზზე. გთხოვთ, გეხვეწებით, წამოდით, რა. მეგი რა შემიძლიაო.

და აი, ასე, ყველამ ვუთხარით: კარგი.

მოდით, მივატოვოთ სიბუღვილი, მივატოვოთ სიკვდილი, ეს ყველაფერი უკან მოვიტოვოთ. აუზიიიიიიიიიიიიიიი.

და წავედით.

ვერ წარმოიდგენთ, რამდენი საათი უნდა იფრინო უცხო ახალ სამყაროში მოსახვედრად, სადაც აეროპორგის პალმის ხეები პაპანაქება სიცხის ბულში ირწევიან.

იქ დაგვხვდა:

მობრძანდით მობრძანდით მობრძანდითო.

სახლის უშველებელ ვესტიბიულში აუზის მომვლელი ბიჭი, პირადი მწვრთნელი და მზარეული დგანან:

ღმერთო, აი, მიუხედავად ყველაფრისა, მაინც არ დაუკარგავს... მიუხედავად იმისა, რომ ასეთი აღიარებულისა... მაინც ცუდლუკი ცუდლუკი ცუდლუკი გოგოა.

წარსულიდან აღმდგარი ჯადოსნური სიგყვა: დღღ-გგ-აფფფფუუუუუნიიი! საწოლებიდან ავხვით და ისევ გარეთ გავცვივდით, ძაან მთვრალეები ვიყავით და ძაან ვხალისობდით და შუქი არსად არ ენთო, აუზი ჩაბნელებული იყო. და უცებ ვიღაცამ დაიყვირა: გავიხადეთ! აბა, როგორ, თუ ცუდლუგობაა, ცუდლუგობა იყოს, ამას რა ჯობია, ასწორებს... გავიხადეთ!

პოდა, ყველამ გავიხადეთ.

თან, ყველანი ვხვდებოდით, რომ ჩვენი სხეულები უკვე ისეთი აღარ იყო, როგორც 10 წლის წინ. ცელულიგები, ქონი, ნაოჭები და ცოცხა ჭაღარაც, შიგადაშიგ. ეჰ, რას იზამ, ნაღვლიანი სრწნა საფლავისკენ მიმავალ გზაზე უკვე დაიწყო.

მაგრამ სიბნელეში ამას რა მნიშვნელობა ჰქონდა. სიბნელეში ისევ ისეთები ვიყავით, როგორც 10 წლის წინ, როცა გახდაზე ვთამაშობდით პოკერს, ან შიშველ პერფორმანსებს ვაწყობდით და უბრალოდ ვკაიფობდით სიშიშველით.

გადასარევიან. ნაზი სიო ფეხებზეა გიბერავს, გელამუნება.

ვიღაცა იცინოდა, ვიღაცა გიროდა, მაგრამ ყველანი ამ წამის შიშველმა მშვენიერებამ შეგვიპყრო.

ეს წუთები არასოდეს დამავიწყდება, არასოდეს. თითქოს რაღაც.... ყველანი ასე შიშველები ვიდექით სიბნელეში. მოგჯერ, როცა ტკივილგამაყუჩებელი ვერ მშველის, ვცდილობ, წარმოვიდგინო ეს წუთები და არც ისე საშინლად მეჩვენება.

წავიღეთ, აუზში ჩავხვტეთ, – დაგვიძახა.

მერე, ადგილიდან მოწყდა და სიბნელეში გავარდა, გრამპლინზე დახტა და დავინახეთ, როგორ აფრინდა მალლა, ცაში – მისი სხეულის რკალი ღამის ცის ფონზე სულ ბევრით და ბევრით და ბევრით

ისე მალლა ჩანდა. თითქოს გაფრინდა. ანგელოზია. მოხარხარე მთვრალი ქალღმერთი-ანგელოზი.

მერე დაბლა დაეშვა, ჩვენ გაშით და შეძახილებით ვამხნევებდით.

და უცებ

ზოგიერთს მოგვეჩვენა, რომ წყლის ჩქაფუნი მოგვესმა. ეგრეა. როცა ელოდები ჩქაფუნს, გესმის კიდევ. თავისთავად ხდება. მაგრამ არანაირი ჩქაფუნი არ გაგვიგონია. არ ყოფილა ჩქაფუნი. სამაგიეროდ იყო

ბრაგვანი.

მისი სხეულის ბრაგვანი.

ძალიან ვწუხვარ, რომ იგანჯები, რომ გტკივა – მაგრამ ეს სამართლიანია.

სალისთვის, რეისთვის, ჩვენთვის – ეს უნდა მომხდარიყო.

იცო, შენ დაფრინავდი – ხო, ფრთები გაშალე და თავზე გადაგვიფრინე. კი, ბატონო. შენ ცდილობდი და გიფასებთ. მცდელობას. მაგრამ, რა გეგონა, რამდენ ხანს გაგრძელდებოდა? მაღლა-მაღლა დაფრინავდი, ზემოდან უყურებდი ჩვენი ცხოვრების წესს, ჩვენს ქალაქს. მართლა გეგონა, რომ შეგრჩებოდა? რა თქმა უნდა, არ შეგრჩებოდა. ახლა კი პირდაპირ მიწას დაენარცხე. გტკივა, არა? წარმომიდგენია. კი, გეტკინება.

რა კარგი გრძნობაა. შესანიშნავია. ერთი დაგანახა შენი თავი. ჰეპ, ცალი თვალით მაინც შეგახედა. მე შეუღარებელი ვარ.

ჩემში იმდენი ძალაა. ოჰ, იმდენია, რომ ვერასოდეს წარმოვიდგენდი.

შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო შე ახვარო

და ჩვენ

ხომ შეიძლება, რომ მოკვდე. იქნებ სიკვდილმა მოგაკითხოს. და თუ შენ მოგაკითხა, ესე იგი, ჩემთვის არ მოუკითხავს. მე გამითენდება ხვალინდელი დღე.

და ჩვენ

შე მძღნერო შე მძღნერო შე ბოროტო ბოროტო ბოროტო მძღნერო. ამას რომ იფიქრებ სხვა ადამიანზე, რამდენი ბოროტება უნდა იყოს შენში?

და ჩვენ

შენ მპაგრონობდი. შენ პაგრონობდი ჩემს გამოფენებს ბოჰემურ უბანში. როგორც იქნა: ახლა მე ვიქნები შენი პაგრონი. შემიძლია, მოგიარო. სხვა როგორ გადაგიხადო სამაგიერო "დამსახურებისთვის", შენს დასახიჩრებულ სხეულს მოვეუვლი.

და მისი სახე. გეგონათ, რომ სამუდამოდ შერჩა ტკივილისგან დაღრეცილი ნიღაბი? არაფერიც, სახე ისეთივე ცივი და გაუცხოებული ჰქონდა, როგორც ყოველთვის. რომ შემძლებოდა მისთვის თავის ქალა გამებურდა, ან სკალპი ამეხადა მხოლოდ იმიტომ, რომ გამეგო რას ფიქრობდა, რას გრძნობდა, სიამოვნებით გავაკეთებდი. ღმერთს გეფიცებით, მართლა გავაკეთებდი.

ღვინისგან მთლად გამწვანებული ფსელის პაგარა ნაკადი დავენახეთ. ახლა გვეცინება ამაზე, მაგრამ მაშინ სწორედ ფსელმა გამოგვაფხიზლა.

და ავწრიალდით, ვრეკეთ, კარები გამოვუღეთ, შენ სასწრაფოს გაჰყევი, მე მანქანით...

გთხოვთ, უშველეთ ჩემს მეგობარს, გთხოვთ, საშინელება შეემთხვა, გთხოვთ!

პალაგაშია. წვეთოვანებით, სახვევებით, აპარატებზე მიერთებული. და ჩვენ, წინ და უკან დავდივართ, ერთმანეთისთვის ყავა და სიგარეტი მოგვაქვს და ღერეფანს ვაკონტროლებთ,

ვეკითხებით ექიმებს და ექთნებს: სიახლე ხომ არ არის, სიახლე, სიახლე, სიახლე? ერთმანეთს ვერ ვუგყვებით, როგორი – ჰო, ვიგყვი – როგორი აქტივობები ვართ.

შენც იგრძენი ეს?

ძაან არ მინდოდა, მაგრამ მაინც

მაგრამ, მაინც აქტივობები ვიყავით, თუმცა ყველანი უარყოფით. იმიტომ რომ, ეს არ არის ადეკვატური რეაქცია.

“თქვენი მეგობარი ვერაფერს ვერ გრძნობს”, გვეუბნება ექიმი “ნამდვილად ვერაფერს ვერ გრძნობს”.

მიდი, შე მუგულო, იგრძენი. მიდი, ჰო, იგრძენი. ჩვენ ვუყურებთ. ისე ვუყურებთ, როგორც უნდა ვუყურებდეთ. და ვაკვირდებით თავს ოდნავ თუ გაამოძრავეს, ოდნავ მაინც თუ დაიკვნესებს, ლოყაზე ცრემლი თუ ჩამოუვარდება. თითქოს ვიცით, რომ ასე უნდა მოხდეს.

ვუყურებთ მის დალეწილ სხეულს, მაგრამ ვერაფერს ვგრძნობთ. არა და ვის, თუ არა ხელოვანს, უნდა ეგრძნო რაღაც...

და უცებ, ერთ-ერთმა ჩვენგანმა, არ მახსოვს რომელი იყო, უთხრა:

“შენ ჩემი არ გესმის, მაგრამ შენ მიმართ საძაგლობებს ვგრძნობდი. ამიერიდან ასე აღარ იქნება. ასე ვერ გავაგრძელებ. შენ ახლა გიჭირს და მე მოგივლი. გთხოვ, შემომიშვი და გპირდები, რომ მეყვარები. ნუ იქნები განდგომილი. აქ იყავი, გთხოვ”.

მერე მის სახლში ვბრუნდებით, ვისვენებთ და ვხედავთ, როგორ მოაბიჯებენ ჩვენს ოთახში: სალი – შეჭმული მკერდით, რეი – ასანთის კოლოფისხელა ფილგვით და ესეც და ჩვენ გვინდა რომ შევეერთდეთ ამ მსვლელობას ჯოჯოხეთისკენ, ან სამოთხისკენ, ან განსაწმენდელისკენ, მაგრამ არ ვუერთდებით. იმიტომ რომ, ჩვენ გვაქვს დიაბეჰამი და მოსაწევი, ღვინო და დიაბეჰამი. და ყველაფერი კარგადაა.

მეორე დღეს პირადი მწვრთნელი ქვეთინებს, მზარეული ყმუის, აუზის მომვლელი ბიჭი იმუქრება, ოვერდოზით გავიპარებიო. ის ბიჭი, რომელმაც გაუფრთხილებლად დაცალა აუზი. ის ბიჭი, რომელსაც ჩვენ ვანუგეშებთ. როგორი კეთილები ვართ... თურმე შესანიშნავი ადამიანები ვყოფილვართ.

და როგორც კი ჩვენში საჭირო ძალას აღმოვაჩინეთ, საავადმყოფოში მივდივართ.

ახლა აღარ გვახსოვს. ამას არა აქვს მნიშვნელობა. თუმცა, როგორ არა. კურატორების და ხელოვნებათმცოდნეებისთვის აქვს. მაგრამ, ჩვენთვის არა აქვს არანაირი მნიშვნელობა. მოკლედ, ერთ-ერთ ჩვენგანს ფოტოაპარატის წამოღება მოაფიქრდა.

არც კი ვიცით, ვინ ჩაიგდო ჩანთაში ციფრული ფოტოაპარატი. შეიძლება ყველამ ერთად.

მოკლედ, ვდგავართ საავადმყოფოში ფოტოაპარატით ხელში.

და ჩვენ აქ ვართ. ჩვენ აქ ვართ. და ჩვენ აქ ვართ პალატაში. და ქალუბებიდან მზის სინათლე შემოდის.

გამარჯობა. გამარჯობა. აი, ჩვენც მოვედით.

გეხვეწები, გაიღვიძე და შეგვაჩერე. ნუ მოგვცემ ამის უფლებას. არაა აუცილებელი რაიმე თქვა. უბრალოდ თვალები გაახილე და მორჩა. რომ იცოდე ჩვენ როგორ... შენ ჩვენი ჯგუფის ნაწილი იყავი.

და კამერა ძირს დავუშვით.

მიდი, შემოგვხედე. დაგვინახე. იგრძენი. იზრუნე. ეს ხომ ბუნებრივია. მაგრამ ჩვენ...

და ვაკვირდებით, რა მდგომარეობაშია ახლა. სისხლი ჩამოწმინდეს, სხეული ისეთი დალურჯებული და დასიებული აქვს, რომ ადამიანის ასე დამახინჯება წარმოუდგენელია. კიდურები თაბაშირში აქვს. კისერი თაბაშირში აქვს. ნიღბით ასუნთქებენ ქანგბადს. წვეთოვანები და მილები. ხელოვნური სუნთქვის აპარატი წუის. მოძრაობა... უცვლელი სურათი...

ჩვენი მეგობრის, ჰო, მაგრამ ასევე...

დანადგარების ხაზები....

მოიისფრო დაბეჭდილობა...

მიმზიდველია. მაცდურია. ამაში არის მშვენიერება. მთელი ცხოვრებაა, მშვენიერებაზე ვნადირობთ და ახლა იგი ჩვენ წინაშეა

ვღგავართ და ვუყურებთ და გვაფორიაქებს ეს მძაფრი მშვენიერება.

(მოისროლეთ ეგ საძაგელი კამერა მერვე სართულის ფანჯრიდან.)

იმ პალატაში ჩვენთან ერთად რომ ყოფილიყავით, ალბათ, თქვენც იმავეს იგრძნობდით. დღეს ჩვენ ყველანი ხელოვანები ვართ.

განათება კარგი იყო, სივრცე კომპოზიციის ბევრ ვარიანტს გთავაზობდა, – და სიმართლე რომ ეთქვათ, ისეთი ადვილი ადვილი ადვილი ადვილი იყო იმ ფოტოების გადაღება, რომელიც მერე ასე შემზარავად გვეჩვენებოდა.

(ლინზა დალეწი, ობიექტივში ჩააჯვი და მეხსიერება წაუშალე.)

და იმის ცდუნება, რომ კომპოზიცია გადაგვეწყო... ცოგათი გამოგვეწია საწოლი, სახე სინათლეში მოქცეულიყო. ცდუნება დიდი იყო და ჩვენ ვერ გავუძელით. საწოლი სინათლეში გამოვავორეთ, თან ვამოწმებდით, რაიმე მილი ან წვეთოვანი რომ არ მოგვეგლიჯა... როგორც ხელავთ, მეცნიერებას და ხელოვნებას თურმე ბედნიერად შესძლებიათ თანაცხოვრება.

პირველი კადრის გადასაღებად ბევრი ღრო დაგვჭირდა. პირველი კადრი. სურათი.

მერე, როცა მოსაწევ ოთახში ვისხედით, ჩვენს თავს ვეუბნებოდით:

ცუდად მოვიქცით. საშინლად. ხომ არ ჯობია, მოვნიშნოთ და წავშალოთ ყველაფერი, რაც... ჰა, რას იტყვით?

ასეც მოვიქცით. არა – სიმართლე გითხრათ, – ცოცხალი დაგვაკლდა. უფრო სწორად, არ წაგვიშლია.

იმ ღამით ლეკგოპში ვათვალიერებდით ჩვენს ნამუშევარს და სულაც არ შეგვზიზღდა ჩვენი თავი ისე, როგორც ველოდით. უკვე დავიწყეთ ფიქრი – ინტერვიუებზე, გამოფენებზე, კატალოგებზე, გაყიდვებზე.

მომდევნო ორი თვე ყოველდღე დაედიოდით.

დილიდანვე საავადმყოფოში, ელოდები ხელსაყრელ მომენტს, რომ ფოტოები გადაიღო, სანამ შეგიძლია.

ოჰ, რა კარგად შევისწავლეთ ის საავადმყოფო! ის კი არა, ცოცხალი ხანს სანიგარს ვხედებოდი – მიგელი ერქვა, სისხლის ანალიზებიც ავიღეთ ვენერიულებზე და ერთმანეთს შედეგებიც ვაჩვენეთ, მაგრამ სერიოზული ურთიერთობებისთვის მზად არ ვიყავი და ყველაფერი მალე დამთავრდა. მგონი, მიგელს კი უნდა გასჩენოდა რაღაც ეჭვი – ყოველდღიურ ფოტოსესიებზე. არა, ამაში ცუდი არაფერი იყო, მაგრამ...

მაგრამ მაინც ჩუმად ვმოქმედებდით მთელი ეს დრო. შეიძლება, უბრალოდ, მძაფრი შთაბეჭდილებები გვინდოდა.

საღამოობით ყველაფერს საგულდაგულოდ ვამოწმებდით, რაც დღისით გადავიდეთ

ვაწესრიგებდით, თანმიმდევრობით ვაწყობდით, კატალოგისთვის ვამზადებდით. საცდელი ბეჭდვაც კი დავიწყეთ გადღაბნილი ფერებით, გონირებით და სხვადასხვა ხარისხში...

მისი სახლი ჩვენი სახლია, ჩვენი სახელოსნოა. დილით მზე გვაღვიძებს, ღამე სარწყავი გაყვანილობა ცვარავს გაზონს და ჩვენ კი მისი მოსამსახურეები გვაჭმევენ და გვივლიან.

ამასობაში, ჩემი სხეული იფურჩქნება და მკვრივდება – პირადი მწვრთნელი დილის 6 საათზე მოდის, მერე გარეუბნების გავლით სპორტდარბაზისკენ მივრბივართ და ნაშუადღევს აუზს ორმოცდაათჯერ გადავცურავ.

ნეტავ დიეტოლოგი აქამდე ამეყვანა. შესანიშნავად ვგრძნობ თავს.

და თუ ღრობე მივხედავთ ყველაფერს, წესიერ არგ-დილერს და ვუკავშირდებით, წესიერ აგენტს, მარკეტოლოგს – ეს ფოტოსერია ძალიან მნიშვნელოვანი გახდება.

გაოგნებულები ვაკვირდებოდით, – ხომ გესმით, არა? – დღითიდღე როგორ იცვლებოდა მის სხეულზე ნაკაწრები, დაქუჩილობები და ჭრილობები.

უბრალოდ შეხედე. შეხედე. არა, შეხედე და დაინახავ. რა საინტერესოა, არა? ხო საოცარია?

როგორ მწიფდება მის სხეულზე იარები და როგორ ებერება ყველაფერი. ან რა ფერთა პალიტრაა ჭრილობებზე. ერთ დღეს დასიებული ქუთუთო ჩაუცხრა და ცალი თვალი გამოუჩნდა, მაგრამ მეორე დაუსივდა. ჰო.

ისეთ ერთიანობას ვგრძნობთ. ჩვენ ახლა ერთნი ვართ. გასაკეთებელი კიდევ ბევრია და ჩვენც ვმუშაობთ.

ცოცხლები ვართ – კარგად შემომხედეთ: ბებერი გვამი სიცოცხლეს დაუბრუნდა – ფრთები გაეშალა, თამამად დავაბიჯებ მიწაზე და ღრმად ვსუნთქავ სუფთა ჰაერს.

აღელუია! აღელუია! აღელუია!

ძაან ხმამაღლა არ მოგივიდეს

აღელუია! აღელუია! აღელუია!

თუ გინდათ, შემომიერთდით.

აღელუია! აღელუია! აღელუია!

ჩვენ ერთი ჯგუფი ვართ! ჩვენ ერთი ჯგუფი ვართ! ჩვენ ერთი ჯგუფი ვართ!

მაგრამ ბედნიერება ისეთი ხანმოკლეა. რვა კვირა და მერე...

ჩვეულებრივად მივაკითხეთ. ამ დროს მიგელი – უკვე აღარ ვხვდებოდით ერთმანეთს, თუმცა რა მნიშვნელობა აქვს – მიგელი გაღიმებული გვიახლოვდება, სახე უბრწყინავს.

ვხვდებით. ვხვდებით. შეუძლია არც გვითხრას:

“თქვენი მეგობარი გონზე მოვიდა.”

ოჰ.

ორიოდ თვეში მძინარე მშეთუნახავმა...

ოჰ.

რადაცნაირი სიმსუბუქე ვიგრძენი... იმიტომ, რომ რასაც ჩვენ ვაკეთებდით... რა იყო ეს? ეს ფოტოების გადაღება? ქურდობა...? არა არა არა არა. ასე არ უნდა მოექცეულიყავით. ეს იყო.... შეება, ნამდვილი შეება. მოკლედ... გადავრჩით. რა ბედნიერებაა, რომ ხელოვნების დრო წავიდა და შეგვიძლია, ისევ აღამიანები ვიყოთ.

არაჩვეულებრივია.

ნეგავ, აქ იყოს, ჩვენთან იყოს.

სანამ პალატაში შევიდოდი, ერთი ხაზი გავიყნოსე. ეს აღრე არავისთვის მითქვამს. ზუსტად მაგდენი მქონდა, ერთი გაყნოსვა, გასახლეში შევედი და... ჩემი თავის მე თვითონ არ მესმის.

“გამარჯობა! გვიცანი?! ყველანი შენთან ვართ!”

არ გაუღვიძია – უფრო სწორედ, ეს არ არის ჩვეულებრივი სიფხიზლე – შიგადაშიგ ამრზე მოდის, თვალებს ახელს, გვიყურებს და გვხედავს. აქაა, ამ პალატაში, ჩვენთან ერთად. ერთხელ გაგვიღიმა კიდეც. ყველაფერს გეფიცებით.

გვიხარია მისი ამბავი და ჩვენიც. ძალიან გვიხარია, მაგრამ მაინც...

სტანდარტულ სიტყვებს ვეუბნებით, როგორც ნახევრად უგონო ავადმყოფებს ან ჩვილ ბავშვებს ელაპარაკებიან. ენის მოჩლექით ვექლურტვლებით, ცოლოა, პაგარა.

“ერთხელაც წავიდეთ, შიშვლებმა ვიდგაფუნოთ! აი, როცა მოგინდება. აქედან გაგიყვანთ, აუცილებლად. მერე განსაცემელს გავიხდით და ყველაფერი ძველებურად იქნება...”

... ჩვენთან ერთად იქნები, ისევე, როგორც ათი წლის წინ, ყველაფერს გავიხდით და დავიკიდებთ, ვიქნებით მხოლოდ ჩვენ და ჩვენი ფურუები, კუტუები, ტუტუები და ტაკუნების ღარები და მთელი ეს მობანავე მშვენიერება ვიქნებით ჩვენ. იფიქრე ამაზე, ძვირფასო, ამაზე იფიქრე. რა ბედნიერებაა, რომ ეს ერთხელ უკვე გამოვცადეთ ცხოვრებაში და კიდეც გამოვცდით. აუცილებლად. აუცილებლად. აუცილებლად.

ვკოცნი. რეაქცია არა აქვს. მაგრამ არა უშავს. ყველაფერი ხომ...

ერთმანეთს ვეუბნებით: მორჩა. უკეთ ხდება. ბედნიერი დღეები გვიახლოვდება.

ერთმანეთს ხელებს ვჭიდებთ, ვიღიმით და ვმღერით. მთელი ჯგუფი მისი საწოლის ირგვლივ ვდგავართ, ვუმღერით და უცებ თვალებს ახელს, ამოგვხედავს და...

ერთი წამით მეჩვენება... არა.

ჰო, მეც მომეჩვენა... არ ვიცი, სხვებმა თუ დაინახეს...

მე მგონი, ყველას მოგვეჩვენა...

მან იცოდა. იცოდა, რასაც ვაკეთებდით. ჯიბეში ფოტოაპარატი დამინახა და მიხვდა. ჩვენზე გაცილებით ჭკვიანია.

მაგრამ ეს შეუძლებელია.

ტურებს წყლით ვუსველებთ, თითებზე ვეფერებით და ჩურჩულით ვეუბნებით:

გვიყვარხარ.

ის კი გვპასუხობს:

დიდი მადლობა, რომ მთელი ეს წლები ჩემი მეგობრები იყავით.

ესე იგი, არა, ვერც კი ხვდება, როგორ გვძულდა და ამ სიგყვების გაგონებაზე თავს ბედნიერად და მიგვივებულად ვგრძნობთ. არაჩვეულებრივი გრძნობაა.

საათობით ვუსხედვართ გვერდით, როცა სძინავს, ან ღვიძავს და მგონი, ჩემს ცხოვრებაში... ჩემს ცხოვრებაში ასე მშვიდად არასოდეს ვყოფილვარ.

აბა, სახლში დაბრუნებულებს რა დაგვემართა... ის რამდენიმე კვირა სპორტდარბაზში არ მივლია. მუცელი მომემჩვიარა.

გულისრევამდე ვჭამ ქათმის ფრთებს და ნაყინს.

ერთ ღამეს, როცა სასმელი, მოსაწევი და კოკაინი თავმესაყრელად გვექონდა. სერიოზულად დავცხეთ ერთმანეთს. უმიზეზოდ. დიდი წივილ-კივილით, კარების გაჯახუნებით, ცრემლებით და უხერხული სიჩუმით.

რაგომღაც ეგეთ დროს ძაან მნიშვნელოვანი ხდება ის, რომ ნარკომანი ვარ. მინდა, ძაან მინდა ჯგუფის ნაწილი ვიყო, კი, ნამდვილად ეგ მინდა და იმათ თუ არ უნდათ იქნებ მე გავერიყე გფუი ჯანდაბა ამ ოთახში ერთი შპრიციც კი არ გღია არსად, ეს რანაირი საავადმყოფოა შპრიცები რომ არა აქვთ?

ჩემთან თუ დაწვები 100 დოლარს მოგცემ. დაანებე ამ აუზს თავი. არ შეიძლება ერთი წუთით დაივიწყო ეს აუზი და ერთი კარგად მომგყნა? ჩემს ფულს რას უწუნებ.

რეი და გომი და სალი ჩემს ოთახში დაწრიალუბენ. მესმის, რომ ეს ნარკომანის ჰალუცინაციებს ჰგავს, მაგრამ მე ამას გლოვას დაეარქმევ, როცა მკვდარი მეგობრების ძვლები თავზე გაცვივა და სიცოცხლის ხმებს ახშობს, სანამ ჩვენ... ვჭამთ. გვძინავს. ვჯვამთ. ვანძრევთ. და მეურე თავიდან. ვჭამთ. გვძინავს. ვჯვამთ. ვანძრევთ. და ისევ თავიდან.

ჰო, მართალია, ერთ-ერთმა ჩვენგანმა გადაწყვიტა მისთვის სურათები ეჩვენებინა. არ მახსოვს რომელმა...

მგონი მე არ ვყოფილვარ, მაგრამ...

იქნებ, მე ვიყავი...

რა მნიშვნელობა აქვს, ერთ-ერთმა ჩვენგანმა. ყველანი იმ ოთახში ვიყავით და ყველამ რაღაც განსაკუთრებული დავინახეთ მის ღიმილში, გამოხედვაში.

მომეჩვენა, რომ მე მადანაშაულებდა და...

ძალიან ძნელია მიხვდე, რას ფიქრობს. ყოველთვის ასეთი იყო... როგორც წესი, გეჩვენება, რომ პასუხს გთხოვს.

მე უბრალოდ მინდოდა...

ვილაცამ გაიფიქრა მე უნდა ვუთხრა, რომ თავი უკეთ ვიგრძნო.

ან იქნებ იმიტომ, რომ მისთვის ტკივილი მიგვეყენებინა.

თავის ჯერ კიდევ დალეწილ და დალილავებულ სხეულს დახედა და თქვა:

“აქ არსად სარკე არ არის, ალბათ საშინლად გამოვიყურები. დიდი ეჭვი მაქვს, არ უნდათ, რომ დავინახო როგორ...”

და უცებ ვილაცის ხმა გაისმა:

“არა რაგომ, შეგიძლია ნახო როგორი ხარ”

“მართლა?”

“იქნებ, არ ღირს. პო, არ ღირს, ასე აჯობებს”

“არა, მინდა ნახვა”

არ შეგეჩერა. ხომ ხედებით... არადა, ჰქონდა შანსი.

“სარკე გაქვთ?”

“არა, მაგრამ...”

ლექტორი გაეშალეთ. პირველი კვირა საავადმყოფოში. ადამიანს არ ჰგავს. შემდეგ. მეორე კვირა. მესამე. და ა.შ. თანდათან უკეთ ხდება.

უყურებდა, მაგრამ მის მზერაში...

მის მზერაში ვერაფერი ამოვიკითხეთ.

უცებ გვეკითხება:

“საიდან გაქვთ ეს ფოტოები?”

ჩვენ ვუპასუხეთ:

“ჩვენ გადავიღეთ”.

და მეგონა, რომ მიხედებოდა ჩვენს ბოროტ განზრახვას, მაგრამ მგონი ვერაფერს ვერ მიხვდა, იმიტომ, რომ გვითხრა:

“დიდი მადლობა”

გულწრფელი მადლობა იყო.

არ უთხოვია ლექტორი გამორთეთო, მაგრამ ჩვენ გამოვრთეთ.

ბაგარეა ჯდებოდა.

მერე, მითხრა:

“შეგიძლია გუალებში წამიყვანო?”

კათეტერი უკვე აღარ ედგა. გუალებში წამიყვანე. თავს კარგად ვგრძნობდი, იმიტომ რომ ჩემზე იყო ჩაჭიდებული და ვხვდებოდი, რომ მართლა ვჭირდებოდი.

რამდენიმე მისვლაზე ეს სურათები არ უხსენებია. არ მახსოვს ზუსტად რამდენზე... სამი... ოთხი... მოკლედ, რამდენიმე დღე ეს თემა არ წამოჭრილა.

მე მგონი, რამდენიმე კვირა არ გვილაპარაკია ამაზე. ისე, სიმართლე გითხრათ, ამაში ცუდი არაფერი იყო. პირიქით, კარგი ვქენით, რომ ეს ყველაფერი დავაფიქსირეთ მისთვის.

ჰო, თუ მისთვის დავაფიქსირეთ, ჰო...

მაგრამ, კომპოზიციებს რომ ვაწყობდით, მერე გამოფენას ვგეგმავდით... ამას თუ არ ჩავთვლით, მაშინ, ჰო...

ერთ დღესაც გვითხრა:

“ფოტოაპარატი მოიგანეთ.”

“ო... არა.”

“კი, მოიგანეთ ფოტოაპარატი. გაგრძელება მინდა. თანდათან უკეთ ვხდები. უფრო და უფრო ვძლიერდები და მინდა ეს ყველაფერი დავაფიქსირო.”

სხვა რა გზა გვქონდა, მოვუტანეთ ფოტოაპარატი.

იმ დღეს იცინოდა. ისეთი ბედნიერი იყო. თავი სინათლისკენ მიაგრიალა, ნაჭრილობევი უკეთ რომ გამოჩენილიყო.

პერანგი აიწია, ნაკერები და დალურჯებული ხორციდან გამოშვერილი ძვლები რომ გამოეჩინა.

ისეთი ენერგია ამოძრავებდა, როგორც წლების მანძილზე არ გვინახავს.

“შენ იქ დადექი. აი, ასე. წვეთოვანი ჭრილობასთან ერთად მოახვედრეთ კადრში.”

და მის ბრძანებებს ვასრულებდით. უამრავ ფოტოს ვიღებდით. მერე, გვეუბნებოდა:

“შემახედეთ. შემახედეთ. შემახედეთ. შემახედეთ”.

ეს ბრძანება იყო.

მართალია, ბავშვურად ნათქვამი, მაგრამ მაინც...

ჰოდა, ჩვენც ვათვალისწინებდით. ის კი ძალიან ყურადღებით აკვირდებოდა. და უცებ...

ასეთ დროს, ნებისმიერ ფსიქიკურად ჯანმრთელი ადამიანი ინაგრებდა რამე ძლიერ ნარკოტიკს, ან იმ პალატიდან გაქცევას.

მას კი ფოტოები მოსწონს.

მთელი ეს ენერჯია.

ყოველდღე გვაბუშავებდა. და ყოველდღე ვაფიქსირებდით.

აღრე რაღაც ხიბლი ჰქონდა. მას ეძინა, ჩვენ კი თითქოს რაღაცას ვპარავდით, ახლა კი...

მისი გაბედნიერება სამსახურად გადაგვექცა. გიჟდება ამაზე. და ყოველ დღე სულ უფროდაუფრო ძლიერდება. ამასობაში კი ჩვენ... ჩვენ, ცოტა არ იყოს, ცუდად ვართ.

თავის ტკივილები მაქვს. ქრონიკული შაკიკი. ამ დილით პარსვის დროს ხელი ამიცდა და აი, შეხედეთ ჭრილობას. არა, ახლა არა მიშავს, მაგრამ ზოგჯერ ძალიან მეწვის. არა უშავს, ჩემზე ნუ იღარდებთ. ექიმო, ექიმო მგონი აუზის მომვლელმა ბიჭმა რაღაც სოკოვანი დაავადება გადამომდო. თანაც, ხომ იცით, რომ წამალი გადავაგდე და ცრემლებს ვერ ვიკავებ.

ღმერთო, რა მოხდება, რომ დაიძინოს. არ გვინდა, რომ გადაიღალოს... წესით, სულ უნდა ეძინოს, თუმცა... ჩვენ უფრო ვიღლებით.

საავადმყოფოში ვიზიტები. ფლუორესცენტული სინათლე. უხარისხო ყავა. დაიღლები, აბა რა...

ახლა ფოტოების დაბეჭდვაც მოითხოვა. ჰოდა, დავუბეჭდეთ.

მთელს პალატაში ფენს. ალაგებს, ასწორებს, აკვირდება. და ჰო, ზოგჯერ ჩვენც გვეკითხება აზრს, მაგრამ საბოლოოდ მაინც მისი თვალი, მისი ხედვაა გადამწყვეტი.

ძალიან მაგარია თავის საქმეში.

ისეთ ცნობილ გალერეებში ყოფილა გამოფენილი, რომ... როცა აკვირდები, როგორ მუშაობს ამ სურათებზე, ბევრ რამეს სწავლობ. ეს დიდი პატივია.

თუმცა, უჩვენოდ გუალებში მაინც ვერ დადის. ხომ გახსოვთ? დღის ბოლოს... ვკიდებთ ხელს და გუალებში მიგვეყავს.

აზრადაც არ მოგვევლია, რომ მასთან სხვა სტუმრებიც მოდიოდნენ, სანამ...

მაღალი, მდიდარი, გარუჯული... ყლე ეგა!

“ეგ კაცი ვინ იყო?”

“გალერეის პატრონია, რომელთანაც ამჟამად ვთანამშრომლობ. აქედან რომ გამწერენ ჩემი ნამუშევრის ჩვენება მინდა”.

რა ნამუშევრის?

“რალაც იღებები მაქვს...”

ასეც ვიცი. მივხვდი, რომ წავაგეთ. ეს მისი სხეულია, ის გადახტა აუზში. და ჩვენი გადაღებული სურათები კი არა, თვითონ იყო ნამუშევარი. მას ყველაფერი აქვს, ჩვენ ეჭ – არაფერი.

მეტი აღარ შემიძლია. ამომასუნთქეთ. მეც მინდა წარმატება.

ამ ფოტოების ავტორობას მიითვისებს და ჩვენ ისევე მივბრუნდებით ბოქმურ უბანში, გაუგებრებლებთ ჩვენს ძალიან საჭირო საქმიანობას სოციალურად დაუცველი ფენისთვის. გულწრფელად ვიგყვი, ამომივიდა ყელში, არ შეიძლება მეც ვიყო სოციალურად დაცული?

ახლა კიდევ მისთვის ყოველდღე ფოტოების გადაღება სასჯელად იქცა. თითქოს გესმის, რას იტყვიან მასზე. იცი, ვინ იყილის ამ ფოტოებს.

რალაცა სხვა უნდა ვაკეთო ცხოვრებაში, მაგრამ რა?

ჰოდა ყველამ ერთად მოვილხინოთ მის ოთახში. დავბოლდეთ. ვითომ ყველანი ერთად ვართ ამ საქმეში, ერთად ვიღებთ ამ ფოტოებს.

და აი, მოდის დრო. მამთარია. ის სახლში ბრუნდება.

ვღელავთ. ბევრი რამაა მოსაგვარებელი.

სია ჩამოწერა, რა თქმა უნდა. განსაცემელი და მაკიაჟი, რომელიც საავადმყოფოში უნდა მიუვგანოთ. შევედით. საწოლზე მის. გველოდება. წასასვლელად მზადაა. ლამაზად აცვია და სადა, მაგრამ დახვეწილი მაკიაჟი გაუკეთებია.

ისე ჯანმრთელად, ისე კარგად გამოიყურება. მიუხედავად იმისა, რომ ამდენი ჭრილობა აქვს, თავი ისე ძლიერად უჭირავს, თითქოს საკუთარ ჭრილობებს დასცინისო. ის წინ მიდის, ჩვენ კი მივდევთ. ჩვენ ვართ სუსტები. სუსტები ნაბიჯ-ნაბიჯ მივყვებით უკან.

მაგრამ, ქუჩაში, სადაც ჯანმრთელი ადამიანები დააბიჯებენ, ფლირგაობენ, ვაჭრობენ, ბოზობენ და იგინებიან... მოკლედ, იქ – როცა, საავადმყოფოს კარიდან გადის წვიმაში – უცებ, სუსტი ხდება. უცებ ხედავ, რომ კიდურები მთლად წესრიგში არა აქვს. ცოგათი კოჭლობს. ხედავ, რომ ჯერ არ მოუგონიათ მაკიაჟი, რომელიც დასიებულ სახეს დაფარავს. სულ რალაც ერთი ნაბიჯი საავადმყოფოდან ქუჩაში, და რამხელა განსხვავებაა. აქ ის უცხოა, ეს ჩვენი სამყაროა. მიუხედავად ჩვენი უბადრუკი არსებობისა, ეს ჩვენი სამყაროა, სადაც ის ფეხქვეშ მიწას ველარ გრძნობს.

და ისევე კეთილები ვართ. ჩვენ კეთილები ვართ. გაქსიში ვსვამთ, მძღოლს მიმართულებას ვკარნახობთ, ხელით ვიჭერთ, რომ ჯაყჯაყმა გკვილი არ მიაყენოს. ჩვენ აქ შენთვის ვართ. ჩვენ გაგიძღვებით და გვეყვარები. ჩვენ სიბნელიდან სინათლეში გაგიყვანთ. გვენდუ. შეგიყვარე. გთხოვთ.

სახლში მისული მალე იღლება. ოდნავ ეღიძება. ეს ის პაგარა ღიმილია, წლების მანძილზე ყველას რომ ურიგებდა, თუმცა სინამდვილეში არაფერს ნიშნავდა. ეს ღიმილი ყველას თავისებურად ესმოდა. ამასობაში, ძილი ერევა და ვეუბნებით:

“წამოდი, დავწვეთ, დავწვეთ, დაისვენე, დასვენება გჭირდება. ძალიან გჭირდება დასვენება”.

თვალყურს ვადვენებთ და ვზრუნავთ მასზე. ჩვენ გულწრფელად – ეს მნიშვნელოვანია, ამაში უნდა გვენდოთ – ჩვენ გულწრფელად ვზრუნავთ.

ძილი უტყდება. თვალებს დახუჭავს თუ არა, ერთსა და იმავე სიზმარს ხედავს. როგორ იხდის განსაცმელს. როგორ ხტება პაერში. მისი სხეულის რკალი ვარსკვლავებიანი ცის ფონზე. მოწყვეტით ეშვება ქვევით. გაქვავებული წამი. წამი, როდესაც ხვდები, რომ ახლა საშინლად გეგკინება და ბრაგვანი.

და ამ ღროს ეღვიძება.

ჩვენ მის გვერდით ვართ. ერთ-ერთი ჩვენგანი ყოველთვის მასთანაა. გვიღიმის და გვეუბნება:

მადლობა. მადლობა. მადლობა. მადლობა. მადლობა, რომ ჩემთან ხართ.

და ჩვენ ვეუბნებით:

სულელი. შე სულელი. რა სისულელია.

გვინდა და იმიტომ ვართ მასთან. კი, ნამდვილად ასეა.

სტუმრები მოდიან ხოლმე. მისი მენეჯერი, მარკეტოლოგი, გალერეის მეპატრონე.

ჩვენ მათ ღიმილით ვხვდებით და მისი ოთახისკენ მივაცხილებთ.

ჩვენ მათ ვუღიმიით და ვთავაზობთ სასმელს. ძალიან ვცდილობთ, მაგრამ მაინც არ გვესმის რაზე ლაპარაკობენ ზედა სართულზე.

თუმცა, ისედაც ვიცით, ვიცით ეს ისტორია. მისი ისტორია. სურათები. ამაზე თათბირობენ. სეილები. ფექიჯინგი. ფრონოუტიგი. სთარტინგი. დიდი სტარტისთვის ემზადებიან.

ჩვენ კიდევ არალეგალი მოახლეები ვართ და ყოველ დღე უნდა ველოდოთ დეპორტაციას.

გულზე ხელი დაიდეთ და თქვით, რამდენიმე წლის წინ წარმოიდგენდით, რომ...? ის ხომ ჩვენს ჯგუფში ყველაზე შეუმჩნეველი იყო.

მერე, ერთ დღესაც მან

მოღით სურათები ამოვალაგოთ. ოთახებში გამოვფინოთ.

და დავიწყეთ. ის ემზადება, ჩვენ კი...

არა, არა შენ არა ხარ მზად, არა, აჯობებს ჯერ გამოკეთდე. რა გეჩქარება. მერე მივხედოთ.

მპირდებით?

რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა, გპირდებით.

და ეს გულწრფელად ვუთხარით. ოღონდ მართლა. მაშინ დასაშავალი არაფერი არ გვექონდა.

ვერ ვიგყვი, რომ ვირუსის აკიდება ვინმეს უნდოდა. არა, ასე არ იყო. არ დაემსხდარვართ და არ გვინაგრიან

მოდი ვირუსო, მოდი. შეაღწიე ჩემს ინბოქსში. მოდემიდან მეხსიერებაში და ჰარდ დისკზე.

რა სისულელეა. მაგრამ, მაინც მგონია, რომ ერთ-ერთი ჩვენგანი სადღაც გულის სიღრმეში ნამდვილად ფიქრობდა, რომ საექვო ეთერმენტის გახსნით ლეპტოპში ფაილები სათითაოდ წაეშლებოდა და, მათ შორის, ის ფოტოებიც.

ძაან შევიცხადეთ.

შევეცი. შევეცი. შევეცი.

მაგრამ, ბექაფი არ გაგვიკეთებია, ასე რომ... საქმე სერიოზულად იყო.

მისთვის არ გვითქვამს. საიდუმლოდ შევინახეთ.

ახლა დაისვენე და როცა გამოჯანმრთელდები... ფოტოებს... კი...კი... აუცილებლად.

თანაც, ყველა ფოტო არ დაგვიკარგავს. ძირითადი ნაწილი დაიკარგა, მაგრამ ფოტოაპარატის მეხსიერებაში იყო ცოცხალი დარჩენილი და რამდენიმეც – ამობეჭდილი. მოკლედ, საკმარისი იმისთვის, რომ შეაკოწიწო თუნდაც... თუნდაც... თუნდაც....

მაგრამ, იმდენი მაინც დარჩა, რომ მისი მოთხოვნები დაეკმაყოფილებინა.

დღე ახლოვდებოდა. უკვე ძალიან ახლოს იყო. ახლოვდებოდა დღე, როდესაც დანაპირები უნდა შეგვესრულებინა. უნდა გვეჩვენებინა ყველა ფოტო. მისი დასიებული, დაკრუნჩხული სხეულის პირველი, ჩუმად გადაღებული კადრებიდან დაწყებული, საავადმყოფოში ყოფნის ბოლო, ჯანსაღი დღეების ჩათვლით.

ხვალ ვეგყვით. ხვალ. ხვალ ჩამოხვალ სასტუმრო ოთახში და გამოფენილი დაგხვდება მთელი გალერეა.

დიდი მადლობა.

ამბობს და მშვიდი ღიმილით იძინებს.

ჩუმად ვსხედვართ. ველოდებით...

ო, ღმერთო.

ველოდებით.

მე პირად მწვრთნელს ვაბრალებ. პირველი შემთხვევა ხომ არაა – მწვრთნელები, როგორც წესი ნარკოდოზირების არიან, შეთავსებით. იმ ღამეს სწორედ მწვრთნელმა მოგვყიდა. მოგვყიდა და ჩვენც ვიყიდეთ.

მეგონა, სუფთა ვიყავი, ოღონდ მართლა. არ ვყოფილვარ. არასოდეს. შემჯდარი ვარ და ყოველთვის ვიქნები. სანამ არ მოვეკედები. რა მაგარია, არა? ხო ძაან მაგარია? იმიტომ, რომ ვიცი, ვინც ვარ. ეს მე ვარ მომხმარებელი, ნარკომანი, ღამშალი, ბოზი, სირი და სულ სირზე მკილია... ჰო, ეს მე ვარ... და თავს გადასარეველ ვგრძნობ.

მე ცოცხალი ვარ. მე ცოცხალი ვარ. სიფხიზლე სიკვდილია. ჯანსაღი მკვდრების სახეები დაგანახათ მე კიდეც ისეთი ფეხის თითებიდან ყლის წვერამდე თესლურად ცოცხალი ვარ!

მაკოცეთ, მაკოცეთ, ვინმემ ენა ჩამიყოს პირში ან სხვაგან სუ მკილია, მოლით, ადამიანებო, ვეაღამიანოთ ერთმანეთს, ხვრელებში ჩავსუნოთ სულ ერთია ადამიანები ვიყოთ. ხო ძაან მაგარია? არ გაჩერდეთ, ბევით, ბევით, კიდეც ბევით და სულ ბევით, სანამ არ გაასხამ! აააა!

რა ღროს ქვემოთ ჩამოსვლაა.

მუსიკას აუწიეთ მუსიკას აუწიეთ მუსიკას აუწიეთ მუსიკას აუწიეთ მინდა, რომ მუცლიდან სიიიიიიიიისხლი წამომივიდეს, როცა მუსიკას აუწევ.

მერე ერთ-ერთმა ჩვენგანმა ფოგოაპარატი მოიგანა, მეხსიერებაში შევიდა, აარჩია პირველი სურათი და

წაშალა.

ჰო ჰო ჰო ჰო ჰო ჰო

და დაიწყო დიდი გართობა

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე მონიშნე წაშალე

სანამ “სასწაულებრივი განკურნების” არცერთი დამადასტურებელი დოკუმენტი აღარ დარჩა.

მერე ცოგა ხანს დავისვენეთ საკუთარი საქციელით დარეგირებულებმა. ცოგა ხნით ვიზიემეთ საკუთარი ძლევაგამოსილება. ღმერთო – ჩვენი სხეულები ნამღვილ გრიუმფს ასხივებდა.

მაგრამ, მოიცა... დაბეჭდილი ფოტოებიც ხომ არსებობს. ხო, დაბეჭდილები. მხოლოდ ეგლა დარჩა.

აჯობებს, შევჩერდეთ. მორჩა. უკვე დავრწმუნდით, რომ ძლიერები ვართ. ნამღვილად.

დაბლა ჩამოვდივარ. შემომხედეთ. ვერ ხედავთ, რომ დაბლა ჩამოვდივარ. წყალი მჭირდება.

ო, არა, ახლა მაღლა ვართ. გთხოვ... გთხოვ ახლა ნუ შეწყვეტ.

ეს ერთადერთია, რის გაკეთებასაც ამქვეყნად მოვახერხებთ. ჩვენი ცხოვრება არარაობაა. ჩვენი ხელოვნება არარაობაა. ერთხელ და სამუდამოდ ხომ უნდა ვიყოთ საკუთარ თავთან გულწრფელები, ჩვენი ხელოვნება ყლეობაა და არაფრად არ ღირს.

ჩვენი ხელოვნება არარაობაა, ჩვენ აღამიანები არა ვართ. საკუთარი ცხოვრება გავანადგურეთ. ხელოვნებაში არასწორი გზა ავირჩიეთ და ვერსად ვერ მივედით. ახლა კიდეც ძალიან გვიანია ჩვენი გალანგების აღმოჩენა.

ჩვენს სხეულებს შეხედეთ, კარგად დააკვირდით – ძუძუები დღითიდღე საფლავისკენ მიმდის.

ნეტავ შიღსი ან კიბო მქონდეს – როგორ გაუმართლათ სალის და რეის – შიღსი ან კიბო, რომ არ ვიგანჯო იმის ყურებით, ყოველდღე, თანდათან, წვეთ-წვეთად როგორ ვიცლები ღირსებისგან.

არა, არ მიგრიალდე. არ მიგრიალდე-მეთქი!

პედრო – დაბრუნდი და რაც შეიძლება მეტი წამალი მოიგანე, ყველაფერს ვიყიდით.

მოკლედ, მეგობრებო, მორჩა. თუ შეიძლება, ბოლო ხმაზე ჩართეთ მუსიკა. პლამბურ ტელევიზორში რამე პორნო გაუშვით და... ქიმიური რულეცკა ვითამაშოთ... რაც შეგხვდება კენჭისყრით, იმას გაიკეთებ ან შეისუნთქავ ან გრაკში გაითხრი.

წავიდა, წავიდა, წავიდაააა!

და სანთებელა – მისი სასწაულებრივი განკურნების პირველ ფოტოს კუთხიდან ცეცხლი მოედო. გვიხარია, ვიცინით, ბედნიერები ვართ – ცეცხლის ალი ფოტოებს ანადგურებს და მეხსიერებას შლის.

ახლა რიგ-რიგობით ვუკიდებთ

ნამდვილი კოცონია

და ჩვენ კოცონის ირგვლივ ვცეკვავთ თავისუფლები, სრულიად თავისუფლები, სანამ ფოტოები ფერფლად და კვამლად იქცევა.

სულ მალე სულ მალე სულ მალე არაფერი აღარ დარჩება.

რა ხდება?

აქ არის. მხოლოდ მაისური აცვია, კარში დგას.

რას აკეთებთ?

ჩვენ გვინდა, ვუთხრათ:

ძაან კარგად, ძაან კარგად ძაან კარგად იცი, რასაც ვაკეთებთ. ხო იცი, არა? ხო იცი, რომ სხვა გზა არ გვექონდა?

მაგრამ არ ვეუბნებით. ვდგავართ და ვუყურებთ. სიჩუმე. შემოდის. ცენტრში დგება. და ყველაფერს ხედავს.

ხედება – იცის.

ყველაფერი, რაც მას მეგობრობა ეგონა, სიბუღევილი ყოფილა. ყველაფერი, რაც სიყვარული ეგონა, შური აღმოჩნდა. ხელებს ვუჭერთ, კისერი მოუფერხებთ, ფეხები გადავუმგერიეთ, თავის ქალა გაუჩქვით.

და ბოლოს. როგორც იქნა, აღარაა განდგომილი. მთელი არსებით... აქაა. თვალებით გეჭამს. თითქოს გვესმის, როგორ გვეუბნება – მიუხედავად იმისა, რომ პირს არ ალუბს, მაინც გვესმის, როგორ გვეუბნება:

“თქვენ პაგარა ადამიანები ხართ. ყოველთვის პაგარები იყავით. იმ დღიდან მოყოლებული. არსებობენ პაგარა და დიდი ადამიანები. მე დიდი ადამიანი ვარ, თქვენ კი – არა. გასაგებია? გასაგებია? გასაგებია? ამდენი წელია, ამას გულში ვინახავ, მაგრამ მეყოფა. მე მაქვს ნიჭი. მე მაქვს ხედვა. კურთხეული ვარ. ვერცერთი თქვენგანი ახლოსაც ვერ მოვა ჩემთან. თქვენ გგონიათ, მთელი ეს წლები ამდენ შურსა და ბოლმას ვერ ვხედავდი? რა თქმა უნდა, ვხედავდი. სალი და რეი იმიტომ დაიხოცნენ, რომ მეგისმეგად სუსტები იყვნენ და ველარ იცოცხლეს. მეგისმეგად სუსტები იყვნენ, რომ ეცოცხლათ და ხელოვნება შეექმნათ. მე თქვენ შორის ერთადერთი ვარ, რომელიც მართლა ძლიერია და რაც არ უნდა გააკეთოთ, ვერ გამანადგურებთ. იმიტომ, რომ ყოველთვის თქვენზე ძლიერი ვიქნები. ასე რომ, შიგადაშიგ წერილები მომწერეთ და თქვენს პაგარა, უმნიშვნელო ცხოვრებაზე მომიყევით”.

მორჩა თუ არა ამ სიკვებებს, ისეთი შვება ვიგრძენით – ამდენი წლის მანძილზე პირველად მოხდა, რომ ჩვენთან იყო, აქ იყო.

მართლა დიდი შვება ვიგრძენით.

მგონი, ეს ჩემს ცხოვრებაში ერთ-ერთი უბედნიერესი ღამე იყო.

არა, მგონი კი არა, მართლა უბედნიერესი იყო. როცა ვიღაცა სიმართლეს ეგრე გეუბნება... აბა, სცადეთ და ვინმეს ათქმევინეთ ეგრე, თუ გამოგივათ... ამდღამვე სცადეთ... მართლა ძაან მაგარია.

რამდენიმე წელი გავიდა. აი, ხელეებზე შემომხედეთ, ხომ ხედავთ, ნაჩხვლეტები აღარა მაქვს. სუფთა ვარ. ეს ოთხი კბილი ახალია. ხო ლამაზია?

ერთ გიჟს შევხვდი, რომელიც მომეწონასავით და უკვე 2 ბავშვი გვყავს. 2 წლის და 4 წლის. ბავშვებს ძალიან ვუყვარვარ და თავს კარგად ვგრძნობ. როცა ყველანი ერთად ვთამაშობთ გასახერ აუზში, მეჩვენება, რომ ყველაფერი კარგადაა. ბავშვებს საკუთარი პაგარა მობილურები აქვთ – უსაფრთხოების მიზნით – და ძალიან უყვართ აუზში ჩაწოლილი დედიკოსთვის სურათების გადაღება. რა საყვარლობაა.

მინდა მჯეროდეს, რომ ერთ დღესაც სადღაც სარეაბილიტაციო თავშესაფარში ან შიდსიანების პალატაში, ან კიდევ სადმე ყველანი ხელახლა შევხვდებით. შევხვდებით და ისევ ერთი ჯგუფი ვიქნებით. რას იზამ – რომანტიკოსი ვარ. წლები გადის, მე კი ისევ სულელი, ბებერი რომანტიკოსი ვარ.

მოკლედ. ანთეთ სანთლები. გამოაცხვეთ გორგი. იმდერეთ. ჩვენი ჯგუფი ისევ შეიკრა. ყველანი ერთადა ვართ. ოცნება ოცნებად რჩება – ცხოვრება კი, ო, რა გრძელია.